

Datum van inontvangstneming : 11/02/2025

Zaak C-903/24 [Zmarka]ⁱ

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

23 december 2024

Verwijzende rechter:

Sąd Okręgowy w Warszawie (Polen)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

23 december 2024

Verzoekende partijen:

DJ en PJ

Verwerende partij:

Santander Bank Polska S.A.

[OMISSIS]

BESLISSING

[OMISSIS]

De Sąd Okręgowy w Warszawie (rechter in eerste aanleg Warschau, Polen)
[OMISSIS]

heeft

na ter raadkamerzitting kennis te hebben genomen [OMISSIS] van de vordering
van **DJ** en **PJ**

tegen **Santander Bank Polska spółka akcyjna, gevestigd te Warschau**, inzake
een vaststelling en een betaling, subsidiair inzake een vaststelling

ⁱ Dit is een fictieve naam, die niet overeenkomt met de werkelijke naam van enige partij in de procedure.

beslist:

I. Krachtens artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie wordt het Hof verzocht om een prejudiciële beslissing over de volgende vraag:

Moeten artikel 6, lid 1, en artikel 7, lid 1, van richtlijn 93/13/EEG van de Raad van 5 april 1993 betreffende oneerlijke bedingen in consumentenovereenkomsten en het beginsel van doeltreffendheid aldus worden uitgelegd dat zij in de weg staan aan een rechterlijke uitlegging van nationale bepalingen op grond waarvan de rechter een handelaar ertoe kan veroordelen aan een consument pas wettelijke verpagingsrente over het bedrag van een onverschuldigde prestatie die is verricht op grond van een oneerlijk beding te betalen vanaf de datum waarop aan de handelaar een aanmaning tot betaling is betekend waarin de consument het concrete bedrag vermeldt dat door hem wordt gevorderd?

II. [OMISSIS]

[OMISSIS]

MOTIVERING [OMISSIS]

1 Verwijzende rechter

2 [Gegevens van de rechterlijke instantie] [OMISSIS].

3 Partijen in het hoofdgeding en hun vertegenwoordigers

4 [OMISSIS]

5 [OMISSIS]

6 Voorwerp van de procedure in het hoofdgeding en relevante feiten

7 Op 26 september 2008 hebben verweerster en verzoekers een kredietovereenkomst gesloten op grond waarvan verweerster aan verzoekers een krediet ten bedrage van 50 000 Poolse zloty (PLN) met een looptijd van 348 maanden heeft verstrekt voor de afwerking van een eengezinswoning [OMISSIS]. Het verstrekte krediet droeg een variabele rente, bestaande in de som van het LIBOR CHF 3M-tarief en de door de bank gehanteerde vaste marge. De overeenkomst bevatte de volgende bedingen. Het krediet luidt in Zwitserse frank (CHF) (§ 2, lid 1). Het bedrag van het in CHF luidende krediet of de tranches ervan is of zijn vastgesteld op basis van de aankoopkoers van de CHF volgens de „wisselkoerstabel” van de bank op de datum waarop het krediet of de betreffende tranche wordt uitgekeerd (§ 2, lid 2). Het krediet wordt uitgekeerd in PLN, waarbij het bedrag ervan wordt omgerekend volgens aankoopkoers van de CHF in de „wisselkoerstabel” van de bank op de datum waarop het krediet of een tranche

ervan wordt uitgekeerd (§ 4, lid 1a). De termijnen (hoofdsom en rente) worden afgelost in PLN na te zijn omgerekend volgens de verkoopkoers van de CHF in de „Wisselkoerstabel” van de bank van kracht de datum van aflossing (§ 9, lid 2, derde volzin).

- 8 Op 3 oktober 2006 heeft de bank aan verzoekers een krediet ten bedrage van 50 000 PLN uitgekeerd. Van 3 oktober 2008 tot en met 12 juli 2022 heeft de bank aan verzoekers in totaal 54 290,71 PLN aan krediettermijnen ontvangen. Op 2 augustus 2022 heeft de bank aan verzoekers een certificaat uitgereikt waarin het bedrag van de door partijen verrichte prestaties wordt vermeld.
- 9 Op 25 juli 2022 is aan verweerster een klacht van de door verzoekers aangestelde gemachtigde betekend. Daarin is aangegeven dat de overeenkomst nietig is op grond dat deze oneerlijke contractuele bedingen bevat. De klacht bevatte de aanmaning om binnen een termijn van 30 dagen het bedrag te betalen dat overeenkomt met de som van alle prestaties die uit hoofde van de kredietovereenkomst zijn verricht tot aflossing van de hoofdsom en de rente.
- 10 In het op 18 november 2022 ingediende verzoekschrift hebben verzoekers verzocht om de kredietovereenkomst nietig te verklaren en verweerster te veroordelen tot betaling van 54 290,71 PLN, vermeerderd met wettelijke verdragingsrente vanaf 17 augustus 2022 tot op de datum van betaling. Verzoekers hebben hun vordering gestaafd door erop te wijzen dat de overeenkomst bedingen bevat die oneerlijk zijn vanuit het oogpunt van de onderlinge omrekening van beide valuta's en dat de overeenkomst zonder die bedingen niet kan voortbestaan en bijgevolg nietig is. Tegelijkertijd hebben verzoekers erop gewezen dat de nietigheid van de overeenkomst inhoudt dat alle termijnen die zij ter uitvoering van de overeenkomst hebben betaald onverschuldigde prestaties vormen en dat de bank de tegenwaarde daarvan aan hen dient terug te betalen.
- 11 Aan verweerster is op 26 januari 2023 een afschrift van het verzoekschrift betekend. In haar verweerschrift heeft zij verzocht om de vordering af te wijzen op grond dat de overeenkomst geldig is en geen oneerlijke bedingen bevat.
- 12 Op 27 juni 2024 is aan verzoekers een brief betekend waarin verweerster hen heeft aangemaand om uiterlijk op 16 juli 2024 de tegenwaarde van de hoofdsom ten bedrage van 50 000 PLN aan haar terug te betalen. Op 22 juli 2024 heeft verweerster aan verzoekers een verklaring laten betekenen waarin was aangegeven dat zij voornemens was om haar schuldvordering ten belope van 50 000 PLN te verrekenen met de schuldvordering van verzoekers. In de memorie van 25 juli 2024 heeft verweerster verwezen naar die aanmaning en naar de verklaring van verrekening en heeft zij een exceptie van verrekening van haar schuldvordering met die van verzoekers opgeworpen.
- 13 In hun memorie van 6 november 2024 hebben verzoekers hun verzoekschrift ingetrokken wat betreft de vordering tot betaling van 50 000 PLN. Voor het

overige hebben zij het verzoekschrift gehandhaafd, wat betekent dat zij hebben verzocht om:

- vaststelling dat de op 26 september 2008 gesloten kredietovereenkomst nietig is,
- veroordeling van verweerster tot betaling van 4 290,71 PLN, vermeerderd met wettelijke verpagingsrente vanaf 17 augustus 2022 tot op de datum van betaling,
- veroordeling van verweerster tot betaling van wettelijke verpagingsrente over een bedrag van 50 000 PLN met betrekking tot het tijdvak van 17 augustus 2022 tot en met 16 juli 2024.

14 Op 14 november 2024 heeft de verwijzende rechter een gedeeltelijke uitspraak gedaan, waarbij hij heeft geoordeeld dat de kredietovereenkomst die partijen op 26 september 2008 hebben gesloten nietig is op grond dat de daarin opgenomen omrekeningsbedingen (§ 2, lid 2, § 4, lid 1a, en § 9, lid 2, derde volzin) oneerlijk zijn en dat de uitsluiting daarvan tot gevolg heeft dat de overeenkomst niet kan voortbestaan (artikel 6, lid 1, van richtlijn 93/13).

15 Bij beslissing van 29 november 2024 heeft de verwijzende rechter de procedure geschorst wat betreft de vordering tot betaling van 50 000 PLN (dus alleen wat de hoofdvordering betreft).

16 Toepasselijke bepalingen

17 Pools recht

18 **Ustawa-Kodeks cywilnyy (wet houdende het burgerlijk wetboek) van 23 april 1964 (hierna ook: „k.c.”) (geconsolideerde tekst: Dz. U. 2024, volgnr. 1061, zoals gewijzigd)**

19 Een rechtshandeling die in strijd is met de wet of bedoeld is om de wet te omzeilen is nietig, tenzij een toepasselijke bepaling anders voorschrijft, met name dat de nietige bepalingen van de rechtshandeling worden vervangen door de relevante bepalingen van de wet (artikel 58, lid 1).

20 Een wilsverklaring die bestemd is om tegenover een andere persoon te worden afgelegd, is afgelegd zodra zij die persoon op zodanige wijze bereikt dat hij van de inhoud kennis heeft kunnen nemen. De herroeping van een dergelijke verklaring is geldig indien zij de ontvanger gelijktijdig met deze verklaring of eerder bereikt (artikel 61, lid 1).

21 Bedingen van een consumentenovereenkomst waarover niet afzonderlijk is onderhandeld binden de consument niet indien zijn rechten en verplichtingen daarin worden vastgesteld op een wijze die in strijd is met de goede zeden en een kennelijke schending van zijn belangen vormt (oneerlijke contractuele bedingen).

Dat geldt niet voor de bepalingen inzake de voornaamste prestaties van de partijen, waaronder de prijs of de vergoeding, indien deze eenduidig zijn geformuleerd (artikel 385¹, lid 1).

- 22 Indien een beding de consument overeenkomstig lid 1 niet bindt, blijven partijen gebonden door de overeenkomst zonder dat beding (artikel 385¹, lid 2).
- 23 Eenieder die zonder rechtsgrond ten nadele van een ander een vermogensvoordeel heeft verkregen, is verplicht om hem het voordeel in natura terug te geven en, indien dit niet mogelijk is, om de waarde ervan te vergoeden (artikel 405).
- 24 De bepalingen van de voorgaande artikelen zijn met name van toepassing op onverschuldigde betalingen (artikel 410, lid 1).
- 25 Een betaling is onverschuldigd indien degene die deze heeft verricht daartoe niet verplicht was of niet gebonden was ten aanzien van de begunstigde, of indien de grondslag van de betaling is weggevallen of het doel van de betaling niet is bereikt, of indien de rechtshandeling waarbij de betaling wordt verlangd nietig was en na de betaling niet geldig is geworden (artikel 410, lid 2).
- 26 Wanneer de termijn voor de prestatie niet is vastgesteld of niet voortvloeit uit de aard van de verbintenis, moet de prestatie onverwijld worden verricht nadat de schuldenaar daartoe is aangemaand (artikel 455).
- 27 Indien de schuldenaar achterstand heeft bij de betaling van een geldelijke prestatie, kan de schuldeiser vertragingsrente vorderen, ook al heeft hij geen schade geleden, namelijk wanneer de achterstand te wijten is aan omstandigheden die niet aan de schuldenaar kunnen worden toegerekend (artikel 481, lid 1).
- 28 Indien de vertragingsrentevoet niet is gespecificeerd, is wettelijke rente verschuldigd ten belope van de som van de referentierentevoet van Narodowy Bank Polski en 5,5 procentpunten. Indien een hoger rentetarief voor de schuldvordering wordt gehanteerd, mag de schuldeiser evenwel vertragingsrente tegen dat hogere tarief eisen (artikel 481, lid 2).
- 29 De Minister Sprawiedliwości (minister van Justitie, Polen) maakt de wettelijke vertragingsrente bekend in de *Dziennik Urzędowy* (publicatieblad) van de Republiek Polen, die tevens bekendstaat onder de naam *Monitor Polski* (artikel 481, lid 2⁴).

30 Unierecht

- 31 **Richtlijn 93/13/EEG van de Raad van 5 april 1993 betreffende oneerlijke bedingen in consumentenovereenkomsten (PB 1993, L 95, blz. 29; hierna: „richtlijn 93/13”)**
- 32 De lidstaten bepalen dat oneerlijke bedingen in overeenkomsten tussen een verkoper en een consument onder de in het nationale recht geldende voorwaarden

de consument niet binden en dat de overeenkomst voor de partijen bindend blijft indien de overeenkomst zonder de oneerlijke bedingen kan voortbestaan (artikel 6, lid 1).

- 33 De lidstaten zien erop toe dat er in het belang van de consumenten alsmede van de concurrerende verkopers, doeltreffende en geschikte middelen bestaan om een eind te maken aan het gebruik van oneerlijke bedingen in overeenkomsten tussen consumenten en verkopers (artikel 7, lid 1).

34 Korte uiteenzetting van de motivering van de verwijzing – verband tussen de prejudiciële vraag en de beslechting van de zaak door de verwijzende rechter

- 35 De door partijen gesloten kredietovereenkomst bevat oneerlijke contractuele bedingen (artikel 3, lid 1, van richtlijn 93/13) zonder welke de overeenkomst niet kan voortbestaan (artikel 6, lid 1, van richtlijn 93/13). Dat betekent dat de kredietovereenkomst nietig is en dat partijen alle krachtens de overeenkomst verrichte prestaties ongedaan dienen te maken (artikel 405 k.c., gelezen in samenhang met artikel 410, lid 1, k.c.). De onderhavige zaak betreft de door de consument tegen de bank ingestelde schuldvorderingen die voortvloeien uit de nietigheid van de kredietovereenkomst. Elke partij heeft een autonoom recht om de onverschuldigde prestatie van de wederpartij terug te vorderen.¹

- 36 Uit het voorgaande volgt dat de kredietovereenkomst oneerlijke contractuele bedingen bevat en derhalve nietig is. De nietigheid van de overeenkomst is door de verwijzende rechter reeds vastgesteld bij de gedeeltelijke uitspraak van 14 november 2024. Bijgevolg moet nog worden beslist op de rest van de door verzoekers ingestelde betalingsvordering. Oorspronkelijk hebben verzoekers verzocht om verweerster te veroordelen tot betaling van 54 290,71 PLN, vermeerderd met wettelijke verpagingsrente vanaf 17 augustus 2022 tot op de datum van betaling. In de loop van de procedure heeft verweerster een exceptie van verrekening van 50 000 PLN opgeworpen, en deze exceptie is aanvaard door verzoekers, die hun vordering voor het bedrag van 50 000 PLN hebben ingetrokken. Dienaangaande heeft de verwijzende rechter de procedure gestaakt. Bijgevolg moet thans nog worden beslist op de door verzoekers ingestelde hoofdvordering tot betaling van 4 290,71 PLN en de wettelijke verpagingsrente over de volledige vordering van 54 290,71 PLN. Naar het oordeel van de verwijzende rechter is de vordering van verzoekers gegrond wat betreft de hoofdvordering van 4 290,71 PLN. Zijn twijfels betreffen de rentevordering en, meer in het bijzonder, de kwestie vanaf welke datum verzoekers aanspraak kunnen maken op rente. In dat verband vraagt de rechter zich af of de rente moet worden toegekend vanaf de datum waarop de aanmaning (klacht) aan verweerster is betekend dan wel vanaf de datum waarop een afschrift van het verzoekschrift aan haar is betekend. De twijfel van de verwijzende rechter houdt verband met het feit dat verzoekers hebben verzuimd om in hun klacht het specifiek door hen

¹ Zie beslissing van de voltallige civiele kamer van de Sąd Najwyższy (hoogste rechter in burgerlijke en strafzaken, Polen; hierna: „SN”) van 25 april 2024, III CZP 25/22.

gevorderde bedrag te vermelden, terwijl dat bedrag wel nauwkeurig is aangegeven in het verzoekschrift. De verwijzende rechter vraagt zich af of het vanuit het oogpunt van het Unierecht relevant is dat het specifiek gevorderde bedrag in een betalingsaanmaning wordt opgenomen. Dat is de kern van de gestelde prejudiciële vraag.

- 37 Het antwoord op deze vraag is van belang voor de uitkomst van de zaak. De vaststelling dat verweester rente verschuldigd is vanaf de datum van de aanmaning betekent namelijk dat de rechter haar zal veroordelen tot betaling van wettelijke verpagingsrente vanaf 25 juli 2022 (de 31e dag na betekening van de aanmaning). Indien wordt aangenomen dat verzoekers slechts aanspraak kunnen maken op verpagingsrente vanaf de datum van betekening van hun verzoekschrift, zal de rechter verweester veroordelen tot betaling van verpagingsrente vanaf 10 februari 2023 (de 15e dag na betekening van het verzoekschrift). [OMISSIS]

38 Korte uiteenzetting van de motivering van de verwijzing - ten gronde

- 39 De door verzoekers ingestelde vordering betreft de terugbetaling van een onverschuldigde prestatie die is verricht ter uitvoering van een nietige overeenkomst. Het betreft derhalve een vordering zonder tijdslimiet², die krachtens artikel 455 k.c. opeisbaar wordt wanneer een passende betalingsaanmaning is betekend. Zodra de vordering opeisbaar wordt, raakt de schuldenaar in verzuim en is hij krachtens artikel 481, leden 1 en 2, k.c. wettelijke verpagingsrente verschuldigd. De bepalingen van de Kodeks cywilny stellen geen formele eisen aan de inhoud van betalingsaanmaningen. Deze kunnen derhalve in om het even welke vorm worden ingediend.³ In de rechtspraak wordt evenwel aangegeven dat een aanmaning specifiek moet zijn, dat wil zeggen dat zij, om doeltreffend te zijn, een vordering tot betaling van een bepaalde geldsom moet bevatten.⁴ In de rechtsleer wordt er eveneens op gewezen dat in een aanmaning een bepaalde geldsom moet worden vermeld.⁵

² Zie:

- uitspraak van de SN van 3 april 1998, III CKN 436/97,

- uitspraak van de SN van 28 april 2004, V CK 461/03.

³ Zie W. Borysiak in: *Kodeks cywilny. Komentarz*, ed. W. Borysiak, Warschau 2023, artikel 455, punt 40.

⁴ Zie:

- beslissing van de SN van 10 januari 2003, III PZP 23/02,

- uitspraak van de SN van 17 september 2010, II CSK 178/10.

⁵ Zie:

- A. Lutkiewicz-Rucińska in: *Kodeks cywilny. Komentarz*, 2e. uitgave, ed. M. Balwicka-Szczyrba, A. Sylwestrzak, Warschau 2024, artikel 455, punt 4.

- 40 De verwijzende rechter vraagt zich af of het in de nationale rechtspraak geformuleerde vereiste om het specifiek gevorderde bedrag in de aanmaning op te nemen niet te restrictief is in het licht van artikel 6, lid 1, en artikel 7, lid 1, van richtlijn 93/13 en het beginsel van doeltreffendheid. Een dergelijk vereiste betekent namelijk dat wanneer de consument nalaat om het specifiek door hem gevorderde bedrag in zijn aanmaning te vermelden, de tot betaling aangemaande verkoper geen wettelijke verpagingsrente verschuldigd is. In dat verband is het mogelijk dat de consument geen kennis heeft van het burgerlijk recht en de nationale rechtspraak en bijgevolg niet weet dat hij gehouden is om dat bedrag in zijn aanmaning op te nemen.
- 41 Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Hof dat de verplichting voor de nationale rechter om een oneerlijk contractueel beding tot betaling van bedragen die onverschuldigd blijken buiten toepassing te laten in beginsel tot een terugbetalingsplicht voor die bedragen leidt. Het ontbreken van een dergelijke terugbetalingsplicht zou immers afbreuk kunnen doen aan de afschrikkende werking die artikel 6, lid 1, van richtlijn 93/13, gelezen in samenhang met artikel 7, lid 1, van deze richtlijn, heeft willen hechten aan de vaststelling dat bedingen in de tussen een consument en een verkoper gesloten overeenkomst oneerlijk zijn.⁶ Bijgevolg heeft een beperking van het recht van de consument op wettelijke verpagingsrente tot gevolg dat de terugbetalingsplicht en bijgevolg ook het afschrikkende effect ervan wordt afgezwakt. Daardoor kan de verkoper de aanmaning van de consument namelijk feitelijk negeren wanneer het specifiek gevorderde bedrag niet wordt vermeld.
- 42 In dat verband zij daaraan toegevoegd dat de wettelijke verpagingsrente verschillende belangrijke functies vervult. Ten eerste vormt deze rente een bijzondere soort van forfaitaire schadevergoeding, aangezien het enkele feit van het gebruik van andermans geld een voordeel voor de schuldenaar en een nadeel voor de schuldeiser oplevert, gelet op de mogelijke aanwendungen van het geld, waaronder de mogelijkheid om het op een rentedragende spaarrekening te plaatsen (compenserende functie). Ten tweede is wettelijke verpagingsrente een soort „civielrechtelijke sanctie” voor onbetrouwbare schuldenaren en is zij bedoeld om dergelijke schuldenaren ertoe aan te zetten om hun verplichting zo spoedig mogelijk na te komen (stimulerende, repressieve functie). Ten derde heeft de wettelijke verpagingsrente een valoriserende functie, aangezien zij de schuldeiser compenseert in verband met het verlies aan koopkracht van het geld in de loop van de tijd.⁷ Het beperken van de termijn waarbinnen een consument aanspraak

- W. Borysiak in: *Kodeks cywilny. Komentarz*, ed. W. Borysiak, Warschau 2024, artikel 455, punt 48 - A. Rapała in: *Kodeks cywilny. Komentarz. Deel III. Zobowiązania. Część ogólna* (artikelen 353-534), ed. M. Frasz, M. Hąbda, Warschau 2018, artikel 455, punt 9.

⁶ Zie arrest van het Hof van Justitie (Grote kamer) van 21 december 2016, [REDACTED] e.a., C-154/15, C-307/15 en C-308/15, punten 62-63.

⁷ Zie A. Rzecka-Gil, *Kodeks cywilny. Komentarz Zobowiązania - część ogólna*, LEX/el. 2011, artikel 481, punten 16-21.

kan maken op wettelijke verpagingsrente houdt in dat elk van deze functies wordt verzwakt, wat mogelijkserwijs een schending van het doeltreffendheidsbeginsel oplevert. Het houdt namelijk in dat de consument het recht verliest om te worden gecompenseerd voor het verstrijken van de tijd en dat er tegelijkertijd geen gevolgen worden verbonden aan de door de verkoper opgelopen betalingsachterstand.

- 43 Anderzijds zijn er evenwel dwingende redenen om aan te nemen dat het vereiste om het specifieke bedrag in een aanmaning te vermelden redelijk en gerechtvaardigd is en derhalve ten laste komt van de consument. Het is namelijk niet moeilijk om het specifiek gevorderde bedrag te vermelden, want daartoe moet dat bedrag slechts worden overgenomen uit de beschikbare bankgegevens. De consument betaalt de krediettermijnen zelf en is derhalve op de hoogte van de bedragen die hij aan de bank heeft voldaan. Hij kan dit controleren in zijn bankrekeninghistoriek of kan de bank verzoeken om een passend certificaat uit te reiken. In de omstandigheden van de onderhavige zaak hebben verzoekers een week na de indiening van hun klacht een certificaat van de bank ontvangen waarin het bedrag van alle tot op dat ogenblik afgeloste krediettermijnen was vermeld. Niets stond er derhalve aan in de weg om hun klacht eenvoudigweg te herhalen en deze aan te vullen met het specifiek gevorderde bedrag.
- 44 In deze context zij er tevens op gewezen dat verzoekers in de onderhavige zaak worden vertegenwoordigd door een professionele gemachtigde, die in het kader van haar beroepsactiviteit gehouden is om de nodige zorgvuldigheid te betrachten (artikel 355 k.c.) in overeenstemming met haar juridische kennis [artikel 3, lid 2, van de ustawa o radcach prawnych (wet op de juridisch adviseurs) van 6 juli 1982]. Wanneer zij verzuimt om dat te doen (artikel 472 k.c.), kan zij worden geacht haar verplichting niet naar behoren te zijn nagekomen, wat verzoekers mogelijkserwijs het recht geeft om van hun gemachtigde herstel van de daaruit voortvloeiende schade te vorderen (artikel 471 k.c.), met inbegrip van de betaling van een passende schadevergoeding (artikel 363, lid 1, k.c.). Niettemin kan de mogelijke betaling van een dergelijke vergoeding thans slechts worden opgevat als een toekomstige en ongewisse gebeurtenis.
- 45 Ondanks het voorgaande zijn er evenwel redenen om aan te nemen dat de consument niet mag worden belast met de verplichting om het specifieke geldbedrag in zijn aanmaning te vermelden. Een bank is namelijk een gespecialiseerde instelling die bij haar activiteiten gebruikmaakt van financiële documenten en IT-systemen. Daardoor is de bank steeds in staat om snel en eenvoudig vast te stellen welk bedrag aan krediettermijnen de consument reeds over de hele looptijd van de kredietverstrekking of in een specifiek deel daarvan heeft betaald. Indien verzoekers verweerster in de omstandigheden van de onderhavige zaak hebben opgeroepen tot terugbetaling van „het bedrag dat overeenkomt met de som van alle prestaties die uit hoofde van de kredietovereenkomst zijn verricht”, kon de bank gemakkelijk vaststellen dat de som van deze prestaties op 25 juli 2022 een bedrag van 54 290,71 PLN beliep. In deze context rijst de vraag of het vereiste om het specifieke geldbedrag te

vermelden niet overbodig is en of het voor consumenten geen onredelijke belemmering vormt om hun vordering geldend te maken, wat in strijd is met artikel 6, lid 1, en artikel 7, lid 1, van richtlijn 93/13 en met het doeltreffendheidsbeginsel.

46 Prejudiciële vraag.

47 [herhaling van de prejudiciële vraag] [OMISSIS]:

[OMISSIS]

48 Schorsing van de behandeling.

49 [OMISSIS]

[OMISSIS]